

ni iza leda pošalješ nekoga Davidu. Eto, to mi nije jasno, i to te, dakle, pitam!»

»Ali gospodaru, — poče da se brani Hušaj — ta kako da ti odgovorim na to pitanje koje si izvrnuo da gore na moju štetu biti ne može! Morao bi najpre da me pitaš jesam li se uopšte sa Davidom dogovorio to što Ahitofel tvrdi da jesam, pa tek onda — ako bih ti, kao što zapravo ne mogu, odgovorio potvrdno — da me, znači, tek onda pitaš kako sam se dogovorio. No, ne shvati to kao da ja sada tebe učim šta i kako valja da me pitaš, jer vidiš i sam da u takvom položaju nisam, nego, ti uradi kako misliš da bi trebalo da bi sve bilo u redu, ali se pre toga seti onoga što ti rekoh o tome kako bih te služio, zadržiš li me kraj sebe.«

Ahitofel zakoluta očima te načini isti onakav podrugljivi smešak kojim je na početku bio izrazio prezir prema Hušajevom bednom položaju, ali Abšalom ga vedro pozdravi, rekavši:

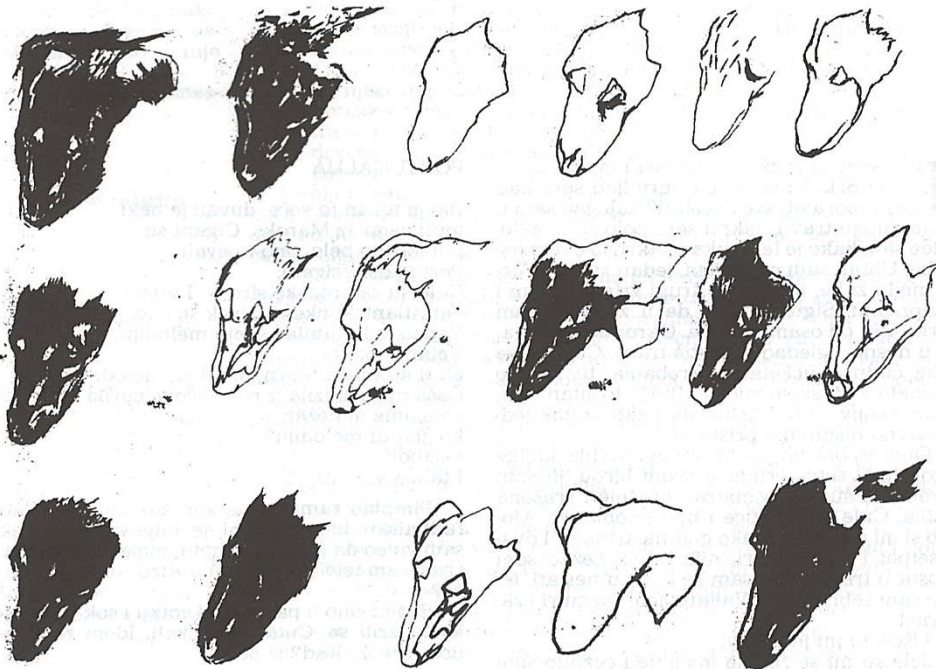
»Pa jeste, na neki način si u pravu. I što te duže gledam, jasnije mi postaje da si se, baš kao što veliš, obreo u sramnu međuprostoru iz kojeg samo moja milost može da te izvuče. E, pa dobro... ne Ahitofele, ne govori ništa, neću da te pitam šta misliš, jer nemamo vremena da ovaj razgovor produžavamo u nedogled. Ja verujem da ovaj nesrećnik nema kud, i da sam mu ja poslednja nada u njegovom besmislenom životu. A ne zaboravi: svoj život svak' neizrecivo voli i ceni, pa bi on i skroz-naskroz bljutav kao kišnica skupljena u trulo korito. I ovakvima možda još i više, jer nizašta drugo, sem za sitni ovozemaljski čar ne znaju. Ta i ti si maločas za našeg Hušaja nešto slično rekao. Jesi li na to mislio? Ne, ne pitam te, dragi Ahitofele da mi odgovoriš. Rekoh da nemam vremena. Nego, mislio sam, to jest, upravo sam pomislio, da se sada, vas dvojica lepo izmirite pred svetim jerusalimskim tronom na koji ću ja uskoro sestiti, te da možda zajedno

razmislite o tome kako nam valja dalje činiti, jer ste i jedan i drugi iskusni ljudi; a iskustvo nam je sada važnije od svake lepe želje ovih hrabrih ratnika što sam ih oko sebe okupio. Zar, dakle, ne bi bilo dobro da se vas dvojica u iskustvu udružite? Ja mislim da bi bilo dobro.«

Hušaju se u tom trenutku učini sladak hladni znoj koji ga je u međuvremenu sveg bio oblio, i on duboko odahne shvativši da je spašen, a povredeni Ahitofel se uplašio da poštedeni ne progovori ponovo nekim predlogom, pa

da već obmanutog Abšaloma navede na nepromišljene stvari, te se pripremi da ga u tome preduhitri, mada za to nije bilo potrebe, jer je Abšalom naredio da se Hušaj odvede u sporedne odaje u kojima su boravili oni koji još uvek nisu bili stekli pravo da budu u njegovoj blizini.

Ahitofel ne beše klonuo duhom, ali je osećao da je Hušaj svojom bespomoćnošću do kraja osvojio Abšalomove simptome, te se nije preterano nadao velikom preokretu.

ZGRADA BROJ 55

Milan M. Bogdanović

MILAN M. BOGDANOVIĆ je rođen 1961. godine u Požegi, živi u Beogradu. Knjigu »Kućni ljubimac« objavio 1991. u izdanju Književne omladine Srbije.

Žak Bonom je stanovao u zgradi broj 55 okrenutoj na Prosvetiteljevu ulicu. Zgradu je već odavno pratila, ako ne loša, a ono u svakom slučaju čudna reputacija. Još pre deset godina njen vlasnik je bio modni krojač čije umeće je cenjeno čak i u Parizu, a koji je umro 1947 godine i za sobom ostavio udovicu Isidoru i dve neudate ćerke. Godinu dana posle njegove smrti u zgradi su počeli neobjašnjivi događaji. Iz zgrade su ljudi nestajali bez traga.

Prvo su komšiji s trećeg sprata pozvali da na trenutak svrati u stanicu milicije, da nešto potpiše. Dotični je obukao kaput, doviknu ženi:

— Ako me neko bude tražio, doći ću kroz deset minuta! — i otišao, ali se više nikada nije vratio. Njegova žena, pobožna, iskreno rečeno praznoverna, bez oklevanja je izjavila da je to čarolija i da ona zna kako je i gde nestao njen suprug, samo što joj nije prijatno da pred noć o tome govori. A čarolija, zna se, kada jednom počne ništa je više ne može zaustaviti.

Drugi stanar iz zgrade broj 55 nestao je u ponedeljak, a već u sredu i student iz suterena, koji je imao crnog mačka i pišaču mašinu, a uzgred budi rečeno, često se raspitivao za sudbinu svojih nestalih komšija. Mačak, koji nije imao pojma o tome šta se u zgradi dešava, uzalud je obilazio oko vrata, ali student se nije vraćao kući.

Odmah potom nestao je i oficir s drugog sprata, ali u sasvim drugačijim okolnostima. Kao i obično, ujutro je po njega došao automobil i odveo ga na posao, ali natrag ga niko nije dovezao, a ni sam se više nije vratio. Čuvši za misteriozni nestanak tako važne osobe kao što je oficir, stara, ruska emigrantkinja, koja je stanovala prekoputa njegovih vrata, promrmljala je sebi u bradu:

— Sve je to déjja vu, — ušla u svoj stan, dvaput okrenula ključ u bravi i povrh svega namakla rezu.

Cim je shvatila šta se u zgradi dešava, udovica Isidora je na brzinu spakovala stvari i sa obe ćerke otputovala na letovanje. Već sutradan, izlazeći iz svog stana, Žak Bonom ugleda zapečaćena vrata svoje komšinice i odmah ga probi hladan znoj — jer, suvišno je i reći, udovica i obe njene ćerke su nestale.

Zgrada je skoro opustela i dobila pomalo avetinjski izgled. U njoj su stanovali samo ucveljene žene i naravno Žak Bonom. Po komšiluku se šapatom pričalo o zgradi broj 55, a o njenim stanarima kao o kakvom čudu izvan ovoga sveta. Muškarci su u šali govorili:

— Blago Zaku, njemu je u ove prohladne dane vruće u zgradi punoj usamljenih i ucveljenih žena koje treba utešiti. Ali su im reči zapi-

njale i u grlu im ostajao gorak ukus. Zaku je dabome, bilo vruće. Gorelo mu je pod nogama i strepeo je da će svakog časa nestati. Svakodnevno je s napregnutom pažnjom osluškivao korake i šumove na stepeništu. Ni njegovoj supruzi Žaklini nije bilo lakše. Razdirana strepnjom i ljubomorom, jer Žak je mogao nestati, a i ucveljene komšinice mogle su svom bolu da potraže utehe u njenom suprugu, Žaklina je po ceo dan bila zabrinuta i zamišljena. Nikako nije mogla odgonetnuti šta je gore, prva ili druga varijanta. Ubleдела u licu i izmršavela, hodala je po kući kao da u nju, a iz ruku su joj sve češće ispadale stvari i ona bi šaputala:

— Kada stvari počnu da ti ispadaju iz ruku, vreme je da se seliš, govorila je moja baba Pelagija. A u očima bi joj zablistale suze. Žak bi je tada tešio obećavajući da će čim pre potražiti novi stan. Ali, obećanje nije ispunio, jer jedne večeri, u kojoj se živa u termometru spustila ispod nule, a ceo grad drhtao pod jorganima od hladnoće, na vratima Žakovog stana začu se kucanje.

»Ko li bi to mogao biti u ova doba?« — pitao se Žak, dok je u mraku tražio papučice pazeći da ne probudi Žaklinu Bonom. Izašao je u hodnik, iz futrole koja je visila na zidu, uzeo trofejni revolver Mauzer 712, i odškrinuo vrata. Pred njim su stajali Neko Bez Brkova i Neko sa Brkovima i dobroćudno se smeškali. Obojica su bili u sivim poštanskim uniformama, s poštanskim kapama na glavi.

— Žak Bonom? — upita Neko Bez Brkova.

— Da, ja sam — odgovori on bunovno.

— Hitna pošiljka za vas, — reče N. B. B. i rukom pokaza veliki, drveni sanduk na hodniku.

Shvativši da su to samo revnosni poštanski službenici, koji marljivo i savesno obavljaju svoju dužnost, Žak odahnu, odloži oružje, pa samo u pidžami i papučama izađe na hodnik. Pode prema sanduku, ali put mu preseče neko sa Brkovima.

— Izvinite, još samo jedna mala formalnost. Prvo potpišite, — i poturi mu formulare pod nos. Žak uze olovku i potpisao: prvi primerak, drugi primerak i treći primerak. Vрати olovku brki i pride pošiljci. Dok je on razgledao veliki, drveni sanduk, pokušavajući da odgonetne šta bi moglo da bude u njemu i ko ga šalje, poštanski službenici polako mu pridoše, ščepaše ga za ruke, otvoriše sanduk i uguraše ga unutra, a da nije stigao ni glasa da pusti. Neko Bez Brkova stavi katanac, a Neko sa Brkovima lagano zatvori vrata Žakovog stana, pazeći da ne probudi Žaklinu Bonom. Zatim podigoše sanduk i lagano krenuše niz stepenice.

Začu se još samo tresak velikih ulaznih vrata, a u hodniku se ugašise mlečno bele sijalice, i zgrada broj 55 unotu u spokoj.